

Sygn. akt III KK 476/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Marta Brylińska

sprawy **K. W.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. ,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 15 lipca 2020r.

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 12 grudnia 2016 r., sygn. akt VII K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

K. W. został oskarżony o to, że w dniu 18 lutego 2016 roku w B. , woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd doprowadził T. B. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 136,50 zł w ten sposób, że oferując na serwisie internetowym [...] sprzedaż gry „J.” na konsolę [...], przyjął za nią zapłatę, a następnie po otrzymaniu pieniędzy nie wywiązał się z warunków zawartej umowy, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2016 r., sygn. akt VII K (...), Sąd Rejonowy w B. skazał K. W. za występki z art. 286 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł obowiązek naprawienia szkody.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucając: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 133 § 2 k.p.k. w zw. z art. 131 § 1 k.p.k. i art. 132 § 2 k.p.k., poprzez błędne uznanie, iż K. W. został skutecznie zawiadomiony o terminie rozprawy i przeprowadzenie jej w dniu 12 grudnia 2016 r. pomimo niestawiennictwa oskarżonego, w sytuacji gdy próba doręczenia wezwania przez Policję nie mogła zostać uznana za skuteczną z uwagi na niedopełnienie wymogu dwukrotnego pozostawienia zawiadomienia adresata, gdzie i kiedy pismo pozostawiono oraz że należy je odebrać w ciągu 7 dni w związku z czym zachodziła przeszkoda do przeprowadzenia czynności pod nieobecność osoby uprawnionej do wzięcia w niej udziału, co w konsekwencji doprowadziło do obrazy art. 374 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie prawa oskarżonego do uczestniczenia w rozprawie oraz obrazy art. 6 k.p.k. polegającej na uniemożliwieniu oskarżonemu realizowania prawa do obrony”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co przy zastosowaniu art. 535 § 5 k.p.k. pozwoliło uwzględnić ją w całości na posiedzeniu bez udziału stron.

Oczywiście trafnie w uzasadnieniu kasacji wskazano, że obowiązujące obecnie przepisy procedury karnej wyrażają zasadę, że oskarżony ma jedynie prawo, a nie obowiązek brać udział w rozprawie, pod warunkiem, wszakże, że sytuację tę uświadamia sobie a nieobecność jego na rozprawie jest wynikiem jego świadomej decyzji. Stąd obowiązek organów procesowych pouczenia oskarżonego o treści art. 374 § 1 k.p.k. przy doręczaniu mu odpisu aktu oskarżenia (stosownie do treści przepisu art. 338 § 1a k.p.k.) oraz obowiązek prawidłowego zawiadomienia oskarżonego o terminie rozprawy (zgodnie z wymogami wskazanymi w przepisie art. 117 § 1 i 2 k.p.k.).

Zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale 15 k.p.k. (art. 128-142 k.p.k.).

doręczenie np. zawiadomienia o terminie rozprawy nastąpić może m. innymi w sposób zastępczy, z tym, że doręczenie zastępcze będzie skuteczne, jeśli zostały spełnione wymogi przewidziane w art. 133 § 1 i § 2 k.p.k. Podzielić należy przedstawioną w uzasadnieniu kasacji interpretację przepisów regulujących warunki skutecznego doręczenia zastępczego a także opis sytuacji faktycznej związanej z okolicznościami towarzyszącymi próbom doręczenia oskarżonemu zawiadomienia o terminie rozprawy.

Istotnie, z treści protokołu przeprowadzonej w dniu 12 grudnia 2016 r. rozprawy wynika, iż po wywołaniu sprawy odnotowane zostało niestawiennictwo oskarżonego, po czym odczytano pismo z Komisarjatu Policji w S. i postanowiono prowadzić rozprawę pod nieobecność oskarżonego, uznając jego obecność za nieobowiązkową. W ustalonych okolicznościach faktycznych, rzeczywiście przyznać trzeba, że uznanie za skutecznie doręczone pisma adresowanego do oskarżonego zawiadamiającego o terminie rozprawy w dniu 12 grudnia 2016 r. nastąpiło z obrazą przepisu art. 133 § 2 k.p.k. mającego odpowiednie zastosowanie, na mocy przepisu art. 132 § 2 k.p.k. do doręczeń dokonywanych za pośrednictwem Policji (art. 131 § 1 k.p.k.). Do uznania doręczenia za skuteczne, wymagane było bowiem postąpienie przez doręczającego z pismem zgodnie z wymogami ustalonymi w art. 133 § 2 k.p.k. Z informacji nadesłanej przez Komendanta Komisarjatu Policji w S. nie wynika, aby zrealizowano dyspozycję wskazanego przepisu. Nie było natomiast podstaw do bezspornego ustalenia, że prawdziwa jest informacja uzyskana od matki oskarżonego o zmianie miejsca jego pobytu i braku z nim kontaktu zaś – jak wynika choćby z uzasadnienia składanego przez oskarżonego później wniosku o wznowienie przedmiotowego postępowania - nie zmieniał on miejsca swego pobytu natomiast, z uwagi na charakter pracy, rzadko bywał w domu zaś matka nie doręczała mu wezwań „nie chcąc go martwić”.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż podczas prowadzonego przeciwko K. W. postępowania karnego naruszono przepisy o charakterze gwarancyjnym o takim znaczeniu dla prawidłowego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, iż niewątpliwie mogło to mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

